

ΜΙΚΡΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

(ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΒΟΛΦ)

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Λευκή Μπαρμυιέ. (Τριανταεπτάχρονη έτην ξανθή. Δεν ύπηρεζε ποτέ πολύ ώραία, παρά μόνον έξυπνη και λεπτή. Είνε έρωμένη του Ζιβρέ πρό 8 καπέντε έτων).

Η κυρία Ντέ Ζιβρέ.— (Σαραντα έτων, πολύ ώραία. Το πρόσωπό της πλαισιώνεται από άφραγα μαλλιά, που δείχνουν πως ή ζωή ήτο βαρύ φορτίον γι' αυτήν).

Ο κύριος Ντέ Ζιβρέ. (Σαραντα όκτώ έτων, πρην κατακτητής που διατηρείται ακόμη καλά. Δεν άγάπησε ποτέ άλλην γυναίκα από την Λευκή, τής όποιος είνε πιστός θεράπων).

(Στό σαλονάκι τής Λευκής Μπαρμυιέ)

(Η Λευκή καθισμένη στο μικρό γραφείο της, άσχολεται με λογαριασμούς).

Λευκή. (Στήν καμαριέρα της Σελεστίν).— Δεν θά δεχθώ κανένα. Έχω εργασίαν. Άκουσ ;

Σελεστίν. (Επιστρέφει σε λίγο ταραγμένη).— Κυρία ! Είναι κάτω ή... γυναίκα του Κυρίου ! Η κυρία... Η κυρία Ζιβρέ !

Λευκή. (με έκπληξιν).— Τι λές ;

Σελεστίν.— Ναί... Η κυρία ντέ Ζιβρέ. Δεν μου είπε το όνομά της... μά την κατάλαβα ! Είναι αυτή. Δεν θέλει να φύγη... Επιμένει, θέλει να σάς μιλήση ιδιαιτέρως !

Λευκή.— Η κυρία ντέ Ζιβρέ έδω ! Στο σπήτι μου ! Τι θέλει ;

Επί τέλους θαι ιδώ.— Άς έλθη.

(Η κυρία ντέ Ζιβρέ εισέρχεται Είναι όμορφη. Αι δύο γυναίκες ανταλλάσσουν ένα έλαφρό μειδίαμα χαϊρωμένο).

Κυρία ντέ Ζιβρέ.— Έγνοώ την έκπληξί σας δεσποινίς. Άλλά γιά ν' άποφασίσω να σας κάνω αυτή την... επίσκεψη, έννοιετε ότι πρόκειται γιά κάτι πολύ σοβαρό.

Λευκή.— Κανένα δυστύχημα ; Μήπως ό κ. ντέ Ζιβρέ έπαθε τίποτε ;

Κυρία ντέ Ζιβρέ. (Άγέρωχος).— Τότε θά του άρκοΰσε ή οικογενεία του !

Λευκή (Ταραγμένη).— Πολύ σωστά !

Κα ντέ Ζιβρέ.— Μη σάς κακι φαίνεται, δεσποινίς. Δεν ήλθα έδω γιά να σας προσβάλω. Άπ' έναντίας. Ηλθα να σας ζητήσω .. μία εκδούλεισι.

Λευκή (Κατάπληκτη).— Έκδούλεισι ; Σε μένα ;

Κα ντέ Ζιβρέ.— Σε σάς... Μήπως δεν θέλετε να άκούσετε ; Τότε με συγχωρείτε ..

Λευκή (Συγκινημένη με την λύπη που εκφράζει ή μορφή της Κας ντέ Ζιβρέ).— Καθήστε, κυρία μου, σίς παρακαλώ !

Κα ντέ Ζιβρέ (Κιότιαν διαταγμού κάθε αι).— Δεσποινίς τά αισθηματά μου γιά σας δεν είναι έθδικά. Δεν άποδίδω σε σας τά δσα ύπερρα στη ζωή μου από τον άνδρα μου. Μάλιστα, θά μπορούσα να ειπώ— αν δεν τού περνούσατε γιά άστειολογία— ότι σάς είμαι εθγνώμων, διότι έπεβλήθητε σε μία φρίσι άν τή δική του και τόν προφυλάξατε από διάφορες σκανδαλώδεις περιπετείς, όμοιες με κείνες πουδανε στήν άρχή του γάμου μας. Δεν σάς κακοφάνεται ;

Λευκή.— Όχι, κυρία. Με τόν τρόπο που μου μιλάτε δεν μπορώ να θυμώσω ! Σας άχ ύψ.

Κα ντέ Ζιβρέ.— Ο κ. Ζιβρέ με τόν χαρακτήρά του, με την ελαφρότητα του, δεν μπορούσε ποτέ να είναι πιστός ! Άφού θά συνέβαινε που θά συνέβαινε τού κακού, προτιμώ τά πράγματα όπως ήλθαν. Διότι σίς συμπαιθώ, δεσποινίς, είμαι τώρα δεκαπέντε χρόνια που άκούω να γίνετα λόγος γιά σας... Ξέρω πως... μολοντί ή ζωή σας δεν ήτο και πολύ κανονική, κρατήσατε εν τούτοις πάντοτε την άξιοπρεπεία σας... Γνωρίζω τά προτερηματά σας. Ποτέ δεν έκάματε μικροπρεπείες. Και γι' αυτό άποφασίσα να πρβθώ στο σημερινό διάβημα σε σας... Ηλθα να σας ζητήσω μία χείρι.

Πρ κείται γιά μία καλή πράξι.

Λευκή.— Μήπως θέλετε να χωρισθώ από τόν σύζυγό σας ;

Κα Ντέ Ζιβρέ.— Όχι... Άν ύπηρεζε στην καρδιά μου και ήχος ζήλειας, δεν θά μπορούσα να έλθω έδω... Δεν ύπάρχει νεότης γιά μένα στη ζωή Βλέπετε τά μαλλιά μου.

Λευκή (Είλικρινής).— Είσατε ακόμη πολύ ώραία, κυρία !

Κα ντέ Ζιβρέ.— Άν ήσαν ώραία θά μ' αγαπούσαν ! Όχι, σάς επαναλαμβάνω... Δεν είμαι πατή ή γυναίκα... είμαι ή μητέρα. Είμαι ή μητέρα με την καρδιά, με την ψυχή, με τήν στοργή που έχω συγκεντρώσει στο παιδί μου... Στήν κόρη μου.

Λευκή.— Η δις Ζιβρέ είναι είκοσι έτων νοριζώ ;

Κα ντέ Ζιβρέ.— Ναί είκοσι έτων. Δεν έξησα, δεν ζώ παρά μόνο γιά αυτήν. Το μέλλον της και ή εύτυχία της κινδυνεύουν αυτή τή στιγμή και γι' αυτήν κάμω ό,τι δεν θά έκανα γιά τόν έαυτό μου... Γι' αυτήν είμαι έδω, στο σπίτι σας. Δεν θέλω να γίνη δυστυχημένη, δεν θέλω να τήν θυσιάζω, όπως έμένα, είς ένα γάμο τερατώδη, είς μία συμφωνία συμφερόντων και έγαυσιών, όπου ή καρδιά και τó αισθημα δεν παίζουν κανένα ρόλο.

Λευκή.— Καί τί θά μπορούσα να κάμω έγώ ; Πώς θά μπορούσα να σας έξυπρητήσω ;

Κα ντέ Ζιβρέ.— Είμαι βεβαία πως ό άνδρας μου θά σίς μιλήση γι' αυτό τó γάμο. Άν θέλετε, μπορείτε

να τόν επηρεάσετε... Ναί ! Μπορείτε να τόν πείσετε. Άφήστε με να σας ειπώ. Ο άνδρας μου γδες μου ειπε τήν άπόφασί του. Άπεφασίσε να δώση τήν κόρη μας εις τόν κύριο Μπονασέ. Ο κύριος αυτός δεν έχει εθγενή αισθηματά. Ξέρω πολλές περιπτώσεις τής ζωής του. Άλλά είναι μεγάλος και πλούσιος τραπέζιτης. Είναι άπαισιο εκ μέρους του άνδρός μου να επιμένη εις αυτό τó γάμο, ενθ ξέρει πως ή κόρη μας άγαπή ένα νέο άντάξιο της. Αυτός ό νέος έχει λαμπρόν μέλλον, άλλ' είναι πτωχός. Λοιπόν ζητώ τήν επέμβασί σας, δεσποινίς. Σίς ίκετεύω να με βοηθήσετε. Θά μου κάμετε αυτό τó καλό ;

Λευκή. (Με άπλότητα).— Ναί, κυρία.

Κα ντέ Ζιβρέ.— Θά επιτύχετε ;

Λευκή.— Θά δοκιμάσω.

Κα ντέ Ζιβρέ.— Θά σάς είμαι εθγνώμων γιά δλη μου τή ζωή.

Λευκή.— Έχω ένα μεγάλο χρέος άπέναντί σας...

Θά προσπαθήσω να σας εθχαριστήσω.

Κα ντέ Ζιβρέ (Σφίγγει τó χείρι τής Λευκής).— Εθχαριστώ !

Χωρίς να ανταλλάξουν λέξιν αι δύο γυναίκες, χωρίζονται μ' ένα θερμό χαιρετισμό.

* *

Ζιβρέ. (Με τó τσιγάρο στο στόμα, πάντοτε κατ ικετητής).— Καληστέρα άγάπη μου !

Λευκή.— Καλησπέρα.

Ζιβρέ. (Τήν φιλεί).— Τι έχεις άπόψης ; Είσαι μελαγχολική ; Έχεις τά νεύρα σου ;

Λευκή. (Ξηρός).— Κάθησε... Θέλω να μιλήσουμε.

Ζιβρέ.— Καίμια σκηνοΰλα ;

Λευκή.— Άκριβώς ! Και έσύ είσαι ή αίτια.

Ζιβρέ.— Τι σου έκαμα ;

Λευκή.— Δεν μου είπες τίποτε γιά τόν γάμον τής κόρης σου.

Ζιβρέ.— Πώς... ; Τό ξέρεις !

Λευκή.— Νά ξέρης πως τά μαθαίνω όλα... Λοιπόν θέλεις να δώσης τήν κόρη σου πτόν κύριο Μπονασέ. Και ή κόρη σου δεν τόν θέλει, γιάτι αγαπή τόν κύριο.

Ζιβρέ.— Τόν κύριο Σατενέ.

Λευκή.— Ναί... Τά ξέρω λοιπόν όλα ναι ή όχι ;

Ζιβρέ.— Αυτό είναι καταπληκτικό. Δεν είπα τίποτε σε κανένα. Πώς τά έμαθες ;

Λευκή.— Δεν σε ενδιαφέρει. Τώρα θέλω να μάθω γιάτι δεν μου είγες ειπέ τίποτε.

Ζιβρέ.— Ηθέλα να σου κάμω έκπληξι !

Λευκή.— Ο Μπονασέτ είναι ένας παληάνθρωπος, σε είδοποιώ !

Ζιβρέ.— Δεν είναι άλήθεια !

Λευκή.— Επιμένω. Ξέρω τά σχέδιά σου. Θέλεις να κάμης χρηματιστικώς δουλειές μαζί του... και να μου δώσης και μένα από αυτά τά χρήματα... Ντροπή ! Νά δίνης τήν κόρη σου γιά χείματα ! Θά λέη ό κόσμος πως έγώ σου έβαλα αυτή τήν ιδέα στο κεφάλι. Άρχισαν μάλιστα να με κατηγοροΰν.

Ζιβρέ.— Συκοφαντίες ! Ο Μπονασέτ...

Λευκή.— Τόν γνωρίζω καλύτερα από σε.

Ζιβρέ. (Ζηλοτύπως).— Ήταν ίσως έραστής σου ;

Λευκή. (Ευρίσκουσα καλό τó μέσον).— Ίσως !

Ζιβρέ.— Τι λές ;

Λευκή.— Δεν θά σου δώσω λόγο γιά τó παρελθόν μου.

Ζιβρέ.— Ναί. Μά τώρα ; Λέγε ! Μήπως και τώρα ακόμη έξακολουθεί να...

Λευκή.— Σε παρακαλώ να μη με σκοτίζης.

Ζιβρέ.— Όρκίσου μου Λευκή !

Λευκή.— Άφησε με ήσυχη !

Ζιβρέ. (Μένει σκεπτικός).— Άκουσέ με, Λευκή, είχα άδικο. Είναι όπως τά λές σ' τά πράγματα. Άν ό Μπονασέτ ύπηρεζε έραστής σου, δεν μπορώ να τόν κάνω γαμβρό μου !

Λευκή.— Φρόντισε να τηρήσης τó λόγο σου άπέναντί μου. Γιάτι αν δώσης τήν κόρη σου σ' αυτόν τόν άνθρωπο, δεν θά ξαναπατήσης έδω.

Ζιβρέ.— Ναί... Έχεις δίκρο. Συμφωνώ. Μά τί άφορμή να είρω όμως ;

Λευκή.— Πέστου πως ή κόρη σου αγαπή άλλον. Θά είναι πολύ καλή ή άφορμή. Έχομε άλλως τε άνάγκη από τήν έκτίμησι τών τιμιών ανθρώπων.

Ζιβρέ.— Άχ ! Λευκή, είσαι τόσο καλή !

Λευκή.— Λοιπόν σύμφωνοι ; Θά χαλάρω τó συνοικέσιο με τó Μπονασέτ ;

Ζιβρέ.— Άφεύκτως. Άφεύκτως άγάπη μου. (Τήν πλησιάζει)

Λευκή.— (Συγκινημένη κ' εθχαριστημένη). Λαμπρά. Σ' εθχαριστώ. Καί τώρι είμαι πάλι δική σου. Έλα ρίλησέ με, πάρε με στήν άγκαλιά σου ! (Φιλοΰνται).

